

மணிமேகலை கூறும் அறக்கருத்துக்கள்: ஒரு பண்பாட்டு அடிப்படையிலான வாசிப்பு

கஜேந்தினி. இ

மெய்யியல்துறை,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்,
இலங்கை.

திலீபன். தி

மெய்யியல்துறை,
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்,
இலங்கை.

அறிமுகம்

இலக்கியங்கள் ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் நிகழ்ந்த அரசியல், சமய, சமூகச்சூழல் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம்பெற்றன. அந்த வகையில் சங்க மருவிய காலத்தில் அந்நியர் ஆட்சியினால் நாட்டில் சூது, களவு, கொலை, குழப்பம், அமைதியின்மை காணப்பட்டது. இதன் காரணமாகச் சமுதாயத்தில் சீரற்ற மற்றும் நிம்மதியற்ற சமூகம் வளர்ந்து கொண்டுச்சென்றது. அது மட்டுமன்றி தமிழ்மொழி, கலாச்சாரம், சமயம், கலைகள் என்பனவும் வீழ்ச்சியடைந்து காணப்பட்டது. இதனால் அறவழியில் நல்வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு அறவொழுக்கச் சிந்தனைகளைப் போதித்து இலக்கியங்களைப் படைக்க முயன்றனர். இதன் பின்னணியிலே தான் அதிகளவிலான அறஇலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறத்தொடங்கின. அந்த வகையில் சீத்தலைச்சாத்தனாரால் எழுதப்பட்ட மணிமேகலை காப்பியமானது வாழ்வியல் அறப்பண்புகளை எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாய்வு கட்டுரையானது மணிமேகலையில் கூறும் வாழ்வியல் அறப்பண்புகளை எடுத்துரைத்து சமூகத்திற்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதாக காணப்படுகிறது.

சமூக உற்பத்தியின் உன்னதமான ஒன்றாகப் பண்பாடு காணப்படுகிறது. அந்த வகையில் பண்பாடு என்பது கலை, இலக்கியம், தத்துவம், மதம், பழக்கவழக்கம், மரபு, சமூக ஒழுங்கு உள்ளிட்ட அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது. மேலும் பண்பாடு தலைமுறை

தலைமுறையாகக் கடத்தப்படுதலும், ஒரு தலை முறையினரால் சேகரிக்கப்பட்டு, அடுத்த தலைமுறைக்குக் கையளிக்கப்படும் ஒரு தொகுப்பாகும். அத்துடன் பண்பாடானது வாழ்வாகவும், வாழ்வியல் முறையாகவும் அமைகிறது. தமிழர் பண்பாடு மிகப் பழமையானதொரு நாகரிக அடையாளமாக விளங்குகிறது. காலத்திற்கேற்ப தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டாலும், அதன் அடிப்படைச் சாரம்சங்களை இழக்காமல் தக்கவைத்திருக்கிறது. இந்நிலையில், சங்கத்தையும் பிற்காலத்தையும் இணைக்கும் சங்கமருவிய காலத்தில் தோன்றிய மணிமேகலை என்னும் இலக்கியம், தமிழர் பண்பாட்டை அறவழியின் அடிப்படையில் படிமமாகக் காட்டுகிறது. இந்தப் பேரிலக்கியம், புதுமைப்பித்தனின் சொற்களில் சொல்வதானால், 'பாவனைக்கு அடிமையான மனிதனைக் காட்டிலும் அறவழியில் தன்னை நேர்த்தியாக வழிநடத்தும் மனிதன் உயர்ந்தவன் எனும் எண்ணத்தைக் கொண்டு நகர்கிறது. மணிமேகலையில் சமுதாய அமைப்பு, பெண்களின் நிலை, சமத்துவக் கோட்பாடுகள், மதத் திறனாப்படி, துறவியல் ஆகியவை பண்பாட்டு பரிமாணங்களாகவே செயற்படுகின்றன. எனவே இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை, மணிமேகலையின் உள்ளடக்கங்களைப் புரிந்து கொண்டு, அதில் வெளிப்படும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், அறக்கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த பண்பாட்டு நெறிமுறைகளையும் ஆராய்கிறது. இக்கட்டுரை, தமிழர் பண்பாட்டுத்தளத்தில் மணிமேகலையின் இடத்தை உணர்ந்து, அதன் வழியே சங்க மருவிய காலத்தின் சமூகப் பரிணாமத்தையும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

சங்ககாலத்திலேயே குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலங்களின் தன்மைக்கு இணங்க இயற்கையோடு கூடிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் தமது நிலத்திற்கும் தொழிலுக்கும் ஏற்பவழக்கத்தில் இருந்த பழக்கங்களைப் போற்றி வந்தமையால் பண்பாடு வளர்ச்சி ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களிடமும் வெவ்வேறாகக் காணப்பட்டது. குறிப்பாக ஆரியர்கள் பெரும் தொகையினராக தமிழ்நாட்டுக்கு வந்துதங்கியிருந்து அவர்களது அறிவு ஆற்றலை அங்கு பரப்பியதனால் தமிழ் மக்களின் பண்பாடானது சற்றுமாறுபாடு அடைவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டின் செல்வப்பெருக்கை அறிந்த ஆரியர்கள் தமிழ் மக்களோடு கூடி வாழ்ந்ததன் பயனாக

பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வருணப் பாகுபாடு மக்களிடையே புகுந்தது. ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத வகையில் மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் கூடிவாழ்வதற்கு உதவியாக இருந்ததமிழ் பண்பாட்டு முறையிலே மக்களுக்கு இடையே ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரியர் இடத்தில் எழுந்த நால்வகை வருணப் பாகுபாட்டோடு கூடிய அவர்தம் பண்பாடு தாக்கியதால் சங்க மருவிய காலத்து மக்களின் பண்பாட்டில் பெரியதோர் மாறுதல் ஏற்பட்டது. அதனால் இயற்கையோடு மக்கள் வாழ்க்கைத் தொடர்பற்றிருந்த சங்ககாலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியத்திலும் வேறுபட்ட பண்பினை உடையதாகச் சங்கமருவிய காலத்தில் இலக்கியம் நடைபயிலத் தொடங்கியது. இலக்கியம் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுவதால் சங்கமருவிய காலத்தில் இலக்கியமும் அக்கால மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இணங்க உருப்பெறுவதாயிற்று. அதனால் வடமொழி நூற்கருத்துக்களும், கதைகளும், பிறவும் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெறத் தொடங்கின. இவற்றை தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், அதனைத் தொடர்ந்து எழுந்த மணிமேகலை முதலிய நூல்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறாகத் தமிழ்நாட்டில் பண்பாடு காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேதநெறியை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த சமயங்களை அழிக்க முயன்ற சமண முனிவர்களும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் தமிழ்நாட்டில் வந்துதம் கொள்கைகளைப் பரப்ப தொடங்கினர். இதனால் அவர்களது அறிவுரைகள், சிந்தனைகள் பரவத் தொடங்கின. மக்கள் வாழ்வில் அறவொழுக்கங்கள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கின. அதனால் அக்காலப் பகுதியில் எழுந்த பெரும்பாலான இலக்கியங்கள் அறநூல்களாகவும் அறவழியைப் போற்றுவனவாகவும் உள்ளன.

மணிமேகலையில் வெளிப்படும் அறக் கருத்துக்கள்

சுமார் முந்நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டதாக, கி.பி3ஆம் நூற்றாண்டோடு முடிவடைந்த சங்ககாலத்திற்கு ம்கி.பி 6ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த பல்லவ சாம்ராஜ்யத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலமே சங்கமருவியகாலம் ஆகும். சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த இரட்டைக் காப்பியங்களான 'சிலப்பதிகாரமும்

மணிமேகலையும்' கதைவாயிலாகச் சமுதாயத்துக்குப் பல அறக்கருத்துக்களைக் கூறுகின்றன. மணிமேகலையானது பௌத்த மதக்காப்பியமாக இருந்தாலும் பௌத்த மதத்தவர்களுக்கு மாத்திரம் அறத்தைக் கூறவில்லை. எல்லா மதத்தவர்களும் பின்பற்றக்கூடிய அறக் கருத்துக்களை கூறிச் சென்றுள்ளது. சமூகத்தில் உள்ள அரசன், துறவிகள், சாதாரண மக்கள் என்று அனைவரும் பின்பற்றக்கூடிய அறங்களாக இவை காணப்படுகின்றன.

ஐம்பெரும் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலையானது தமிழில் தோன்றிய முழுமையான சமுதாய மறுமலர்ச்சிக் காப்பியமாகத் திகழ்கிறது. இக்காப்பியமானது கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மகளான மணிமேகலையைப் காப்பியத் தலைவியாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது. முப்பது காதைகளைக் கொண்ட இக்காப்பியம் முழுவதும் ஆங்காங்கே பல அறங்கள் விரவியுள்ளன. பெண் என்பவள் ஆண்களின் போகத்திற்கு மட்டுமே படைக்கப்பட்டவள் என்ற தொன்மையான ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை மணிமேகலை காப்பியம் உடைத்து தகர்த்தெறிகிறது. பெண் தனித்து வாழத் தகுதியுடையவள், ஆற்றலையும் அறிவையும் பெறக்கூடியவள், ஆன்மிக வாழ்விற்கும், சமூகவாழ்விற்கும் தலைமை ஏற்கத் தகுதியுடையவள் என்றெல்லாம் பெண்மைக்கு உரிமை தந்து சமூக மறுமலர்ச்சியை கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஏற்படுத்தியது இக்காப்பியம். மணிமேகலை வடநாட்டில் தோன்றி பௌத்த மதம் பற்றிய செய்திகளைத் தருவதனால் நூலின் பகுதிகளில் அறக்கோட்பாடுகள் மிகுந்துகாணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் செய்திகளையும் ஆடல், பாடல் ஆகிய கலைகளின் உயர்வுகளையும் சொல்லுவதைப் போல, மணிமேகலை அக்காலத்தில் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த சமயங்களில் தத்துவங்களையும் அவற்றைப் பற்றிய விவாதங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றது எனலாம். ஆகவே அறக்கருத்துக்கள் மணிமேகலையில் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளமை அறியக் கூடியதாவதுள்ளது.

மணிமேகலை, கோவலன் மாதவிக்குப் பிறந்த பெண்ணாவாள். பரத்தையர் இனத்தைச் சார்ந்த மாதவி, கோவலன் இறந்ததும்

பெளத்தத் துறவியானாள். அத்தோடு தன் மகளான மணிமேகலையையும் பெளத்தத் துறவியாவதற்கு மணிமேகலையைத் தன் குலத்திற்கு ஏற்ப உதயகுமாரனுக்குக் காதற்பரத்தையாக ஆக்க நினைத்த பொழுது அதனை மாற்றி, மணிமேகலையைத் தன்மகள் என்று கூறாது 'கற்புக் கடம்பூண்ட கண்ணகியின் மகள்' என்று பெருமைப்படுத்திப் பெளத்தத்துறவியாக இருப்பதற்கு வழிசெய்தாள். இத்தகைய துறவுநிலைக் காப்பியத்தில் அறம் என்பதற்குக் காப்பிய ஆசிரியரால் சிறந்த ஒரு விளக்கம் தரப்படுகிறது.

“அறம் எனப்படுவது யாது? எனக் கேட்பின்
மறவாது இது கேள். மன் உயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும்அல்லது
கண்டது இல்” (25வது காதை, அடி 228-231)

சாவக மன்னன் புண்ணிய அரசனிடம் மணிமேகலை அறம் எனப்படுவது யாது என நீ கேட்பாயானால், மறவாது இது கேள். உலகத்து உயிர்களுக்கு எல்லாம் உண்ண உணவும், உடையும், தங்கும் இடமும் அளிப்பதேயாகும் என்று கூறினாள். இக்கருத்தை,

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை’ (திருக்குறள் - 322)

எனும் குறள் வலியுறுத்துகின்றது. இப்பகுதியால் உணர்த்தப் பெறுவது - அறம் என்று கூறப் பெறுவது உயிர்களுக்கு உண்டி, உடை, உறையுள் முதலியவற்றை ஈதலே ஆகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்திய மணிமேகலை தனக்கு கிடைத்த அமுதசுரபிப் பாத்திரத்தால் ஏற்றத்தாழ்வின்றி அனைத்து உயிர்களுக்கும் உணவு படைத்தாள் என்பதை மணிமேகலைக் காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

‘மொய்த்த மூ-அறுபாடை மாக்களில்
காணார், கேளார். கால்முடம் ஆனோர்
பேணாமாக்கள், பேசார், பிணித்தோர்
படிவ நோன்பியர், பசினோய் உற்றோர்’

(கச்சி மாநகர் புக்கக்காதை, 221-226)

என்ற பகுதி மூலம் மணிமேகலை பசிதீர்த்தோரின் பட்டியல் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதனை வலியுறுத்த மேலும்,

‘ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்மேற்றே
உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை மண்திணி
ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே!’

(பாத்திரம் பெற்றக் காதை, 93-96)

என்று உணவு கொடுத்தல் அறம் என்ற பகுதி மணிமேகலையில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஏழைகளின் பசியை நீக்குவோர் இடத்தில் தான் மேலான அறநெறி வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. மண் அணுக்கள் செறிந்த இந்த உலகில் வாழ்பவர்க்கு எல்லாம் உணவு கொடுத்தோரே உயிர்கொடுத்தவர் ஆவார் என்று தீவதிலகை மணிமேகலையிடம் பரிந்துக் கூறினாள். இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற அறங்களால் பசிப்பிணி தீர்த்தலே மிகச்சிறந்த அறம் என்ற அறக்கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மணிமேகலை காப்பியம் ஒரு திருக்குறளை முழுமையாக இடம் பெறச்செய்து அறக்கருத்துக்களில் கற்பின் அறக்கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. மருதி என்னும் நங்கை காவிரியில் நீராடி வரும்பொழுது தனியாக வரும் அவளை நோக்கி கவர்ந்தன் மகன் என்பவன் தன்னுடன் வா என்று அழைத்தான் அதைக் கேட்ட மருதியும் அப்லான் நெஞ்சில் தான் புருந்துவிட்டோமே, கற்புதவறிவிட்டோமோ என அஞ்சிநடுங்க சதுக்கப் பூதத்தின் பால் முறையிட்டாள். தான் செய்த குற்றம்யாது என வினவினாள். அவள் கேள்விக்கு பதில் உரைத்தச் சதுக்கப்பூதத்தின் உரையில் திருக்குறள் ஒன்று முழுமையாக இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பகுதியானது,

‘மாபெரும் பூதம் தோன்றி, மடக்கொடி!
நீகேள் என்று நேர்இழைக்கு உரைக்கும்,’

(சிறைசெய் காதை, 57-67)

இங்கு கற்புடைய மகளிரை காழுகன் ஒருவன் நெஞ்சத்தால் நினைப்பின் அவர்களை மகளிரின் கற்புச்சுடும். மேலும் கற்புடைய மகளிர் ‘மழைபெய்’ என்று சொன்னால் மழை பெய்ய வேண்டும். கற்புடைய மகளிர் வணங்காது கணவனையே கண்கண்ட தெய்வமாக

வணங்குவார் இத்தகைய அறியுடையவர்களைக் கற்புடையமகளிர் ஆவர் என்று கற்புடைய மகளிரின் மேன்மை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் மணிமேகலை காப்பியம் பௌத்தகாப்பியம் என்பதனால் மக்களுக்கும் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோருக்கும் துறந்தோருக்கும் இவ்வாழ்க்கை நடத்துபவர்களுக்கும் சான்றோர்கள் அறம் உரைக்கின்ற தன்மை பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது. அவ்வாறு அறம் உரைக்கும் பொழுது அறக்கோட்பாடுகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. அதில் அறவண அடிகள் அரசமாதேவிக்கு அறம் உரைத்த பகுதியில்,

‘பிறந்தார் மூத்தார் புனிதோய் உற்றார் இறந்தார் என்கை இயல்பே இதுவே, (ஆபுத்திரன் நாடுஅடைந்த காதை, அடி 103-110). உலகின்கண் பிறந்தவர் நாளுக்கு நாள் மூப்பை எய்துவார், நோய் எய்துவார், இறந்துபடுவர் என்பவை இவ்வுலகத்தின் இயல்பு ஆகும். பேதமை, செய்கை, உணர்வு, அருவுரு, வாயில், ஊறு, நுகர்வு, வேட்கை, பற்று, பாவம், தோற்றம், வினைப்பயன் என கூறப்பட்ட பன்னிருநெறியின் உண்மை பொருளை அறிந்தவர் பிறப்பின்பால் எய்தும் பெரியபேறு என்று வேறு எதுவும் இல்லை என அறிந்துகொள்வர். இவற்றை அறிய தவறுபவர் நரகத்தை சென்று அடைவர் என அரவாணர் கூறினர். மேலே குறிப்பிட்ட பன்னிரு நெறியும்பௌத்த சமயத்தின் நிதானங்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. பிறப்பதும் பிறந்து மூப்பு, பிணி அடைவதும் இறப்பும் மனித வாழ்க்கையின் இயல்பாகும். அதற்காக வருந்தக்கூடாது. வாழுகின்ற காலத்தில் பன்னிரண்டு நிதானங்களையும் அறிந்து அவற்றின் தன்மையை உணர்ந்து வாழ்ந்தால் முத்திப்பேறு அடையலாம், இல்லை என்றால் நரகம் தான் அடைய வேண்டும் என அறக்கோட்பாட்டில் கூறப்படுகிறது.

மணிமேகலை எடுத்துரைக்கும் அறக்கருத்தாக, சாதிஒழிப்பு, சாதியப்பாகுபாடு நீக்குவதாக காணப்படுகிறது. அதாவது அறம் சமூக சமத்துவத்தை வலியுறுத்துவதாகக் காணப்படுகிறது. வைதீக சமய செல்வாக்கினால் வர்ணாசிரம தர்மம் முக்கியம் பெற்ற சூழலில் அதன் விளைவாக சாதிப்பாகுபாடு முதன்மை பெற்றிருந்தது. மணிமேகலை அதனை கண்டிக்க முற்படுகிறது. இந்த விதத்தில் தான் ‘ஆபுத்திரன் திறன் அறிவித்தகாதை’ கவனத்திற்குரியதாகக்

காணப்படுகிறது. ஜீவகாருண்யம் மிக்க ஆபுத்திரன் வேள்விச் சாலையில் கதறிக் கொண்டிருந்த பசு ஒன்றைக் காப்பாற்றி, பசுவோடு ஊரைவிட்டுச் செல்கின்றான் அது பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவனைத் தேடிச் சென்ற அந்தணர் 'ஏன் பசுவைத் திருடிச் சென்றாய்?' என்று கேட்டு அவனை அடித்துத் துன்புறுத்துகின்றனர். அதற்கு ஆபுத்திரன் 'மேய்ச்சல் நிலத்தில் புல் மேய்ந்து பால் தரும் பசுவிடம் உங்களுக்குச் சினம் ஏற்படக் காரணம் யாது?' என்று அந்தணரிடம் கேட்கின்றான். அதற்கு அவர்கள் நீ வேதவிதிகள் பற்றி அறியாமல் வேள்வியை இகழ்கின்றாய்! ஆபுத்திரன் என்று அழைப்பதற்கு நீபொருத்த முயைடவன் தான் என்று இகழ்ந்துரைக்கின்றனர். அதனைக் கேட்ட ஆபுத்திரன் அவர்களிடம் கேட்கும் கேள்வி மிகவும் அதிர்ச்சி ஏற்படுத்தக்கூடியனவாக காணப்பட்டன. இன்னொரு அந்தணன் ஆபுத்திரன் பற்றிக் கூறியவரலாற்றை எடுத்துக்கூறி, 'தூயவன் அல்லாத இவனை தொடாதீர்கள்.' என்று கூற, ஆபுத்திரன் கண்ணியாகிய திலோத்தமை பெற்ற மைந்தர்கள் பெரிய முனிவர்களாக இருத்தல் கேட்டீர்களோ?" என்று பதிலடி கொடுத்தான்.

மணிமேகலை 'சிறைச்சாலை ஒழிப்பதனால் பயனுண்டு' என்று அக்காலத்திலேயே வலியுறுத்தியுள்ளார். மணிமேகலை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சபாபதியின் கோயிலில் இருந்த அமுதகரபியை கையில் ஏந்தியவாறு நகரத்து சிறைக்கூட்டத்தினுள் சென்று பசித்திருந்தோர் பலருக்கும் உணவு அளிக்கின்றான். இதனைக் கண்ட காவலர் அரசனிடம் சென்று அது பற்றி முறையிட்டார். அரசன் மணிமேகலையை அழைத்து அது பற்றி வினவுகின்றான். அதற்கு மணிமேகலை 'யானைத்தீ' என்னும் தீராபசியால் மெலிந்தவருக்கு அது உயிர் மருந்தாக உள்ளது என்று குறிப்பிடுகின்றான். அரசன் நான் செய்ய வேண்டியது என்ன வென்று கேட்க சிறைக்கோட்டத்தை அழித்து அறவோர்வாழும் கோட்டமாக வேண்டும் என்று கூற அரசனும் அவள் விரும்பியவாறு செய்கின்றான்.

மற்றோரு அறமாக பரத்தமை ஒழிப்பு காணப்படுகிறது. மணிமேகலையில் 'பரத்தமை ஒழிப்பு' என்பது பெண்கள் காமஇச்சைக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் முறையை எதிர்த்து, அந்த முறையைமாற்றி, அவர்களை நேர்மையான வாழ்க்கைக்கு வழிநடத்த

வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கூறுகிறது. இது அக்கால சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையைச் சிந்திக்கவைக்கும் முக்கியமான கருத்தாக காணப்படுகிறது.

முடிவுரை

முடிவாக, தொகுத்து நோக்கும் போது சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த பௌத்த காப்பியமான மணிமேகலை பௌத்த மதம் சார்ந்த கருத்துக்களை போதிக்கின்ற போதிலும் கதைகளின் மூலமும் பல அறக்கருத்துக்களைக் கூறுகின்றது. அத்துடன் பௌத்த மதகருத்துகள் அம்மதத்தினரை மட்டும் சேர வேண்டும் எனக்கூறாமல் உலகம் சார்ந்த அனைத்து மக்களும் நன்மையை அடையக்கூடியவாறு காணப்படுகின்றது. அத்துடன் அவை தனி மனித சமுதாயத்திற்கு பொருந்தக்கூடிய பொது அறங்களாகவும் ஏனையவை சிறப்பு அறங்களாகவும் உள்ளன. பொது அறங்களும் சிறப்பு அறங்களும் அன்றையக் காலச்சமுதாயத்தைச் சீர்படுத்திய அதேவேளை இன்றைய சமுதாயத்தையும் நல்வழிப்படுத்திக் கொண்டு வருவதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன் இத்தகைய அறங்களை கடைபிடிப்பதன் மூலம் ஒரு மனிதன், தனி மனித ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த மனிதனாக வாழ்வதுடன் நல்லதொரு சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்பும் வகையில் அறநிலையோடு பண்பாட்டுத் தனித்துவமும் காணப்படுகின்றமை சிறப்பான முடிவாகவுள்ளது. இதுவே மணிமேகலை அறப்பண்பாடு கூறும் முடிவாகக் காணப்படுகிறது.

உசாத்துணை நூற்பட்டியல்

1. இராமாணிக்கனார். மா., 2009. தமிழக வரலாறும் ஆட்சியும். சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.
2. கலைவாணி, இ. 2010. இந்து மரபில் வர்ணதர்மமும் சைவசித்தாந்த ஒழுக்கவியலும். யாழ்ப்பாணம்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
3. செல்வநாயகம். வி., 2013. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.

4. செயப்பிரகாக. நா., 1999. மணிமேகலை ஒரு புதிய பார்வை, சென்னை: வானதி பதிப்பகம்.
5. சோமசுந்தரனார். வே. பொ., 1971. மணிமேகலை மூலமும் உரையும். சென்னை: சைவசித்தாந்தநூற் பதிப்புக் கழகம்.
6. சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலை (இரண்டாம் பதிப்பு 1951).
7. திருக்குறள், பரிமேலழகர்உரை, இலங்கை: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
8. பிரபஞ்சன் 2010. துறவாடைக்குள் மறைந்த காதல் சென்னை: நாமதா பதிப்பகம்.
9. மாணிக்கம். சு. வ., 2007. இரட்டைக் காப்பியங்கள் சென்னை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம்.
10. வேலுப்பிள்ளை, ஆ., 2011. தமிழர் சமய வரலாறு. கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
11. 1985. தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும். சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகசாலை.
12. ஸ்ரீசந்திரன். ஐ., 1991. நாலடியார் மூலமும் தெளிவுரையும். சென்னை: வர்த்தமானார் பதிப்பகம்.
13. இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். 2011. அறநெறிக் காலமும் தமிழகப் பண்பாட்டு மரபுகளும். கொழும்பு.